

РЕШЕНИЕ

№ 19380

гр. София, 09.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **6755** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 2 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано е по жалба на А. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Сирия, с адрес: [населено място], ж.к „Н.“ II № 238, вх. Г, ет. 6, ап.84, срещу Решение № 7123 от 18.06.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението в частта, с която е отказано предоставянето на хуманитарен статут, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Навежда аргументи, че неправилно административният орган е приел, извършеното от жалбоподателя престъпление за тежко, единствено по размера на предвиденото в НК наказание съгласно критерия в чл. 93, т. 7 НК, като процесното определение за „тежко престъпление“ не е равнозначно на посоченото в чл. 17, § 1, б. „б“ от Директива 2011/95/Е. Позовава се и на практиката на СЕС и по-конкретно с решение от 13.09.2018 г. на СЕС по дело С-369/17. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично, поддържа

депозиранията жалба.

Отвeтникът –Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юриконсулт Г., оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. Моли съда да отхвърли жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Преводачът- Д. Т., редовно уведомен, се явява лично.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № ОК-13-323 от 26.02.2024 г. на Регистрационнo-приемателен център (РПЦ) – [населено място] към ДАБ – МС, А. А. А., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е изпратена до компетентния административен орган – Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/. Молителят е регистриран като А. А. А., мъжки пол, [дата на раждане] , в [населено място], обл. Д., гражданин на Сирия, с ЛНЧ [ЕГН], етническа принадлежност – арабин, вероизповедание – мюсюлманин- сунит, семейно положение – неженен. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л.51/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2402260002.

С писмо рег. № УП-23271/29.03.2024 г. на ДАБ-МС, директорът на РПЦ- [населено място] е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-2494 от 07.03.2024 г. директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 28.02.2024 г. интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП 23271, представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че А. А. А. е напуснал нелегално Сирия с група от 5 /пет/ човека през месец август-септември 2023 г., след което чрез кола са откарани до р. Р., Турция. Съобщава, че с трафикант са стигнали до [населено място], където са останали 10-15 дена и са отпътували до [населено място], след което са тръгнали към българо-турската граница. Споделя, че в България е влязъл на 23.09.2023 г. с група, като са вървели 6 дни през гората. Уточнява, че с кола, която той самия управлявал са стигнали до [населено място] пред Полицейското управление, където е и задържан от органите на реда, поради управление на автомобила без СУМ и предположение от страна на българските власти, че е трафикант. Декларира, че това е първата му молба за международна закрила и че не е подавал такава в друга държава. Допълва, че с властите в страната си по произход не е имал проблеми заради етническата си

принадлежност- арабин или заради изповядваната от него религия, както и че не е членувал в политическа партия или организация. Декларира, че върху него не е оказвано физическо и/или психическо насилие от страна на държавата или държавен орган или организация. Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с войната в държавата си по произход, липсата на мир и условия за спокоен живот. По време на проведеното интервю, А. А. А. разказва, че е роден в [населено място], но след започването на войната в Сирия с цялото семейство са се преместили в [населено място]. Твърди, че не е служил в сирийската армия. Допълва, че се е установил да живее в [населено място], тъй като се управлява от свободната армия и редовната сирийска армия не може да влезе в града. Сочи, че в града няма сражения, но в околностите му се водят военни действия.

По време на интервюто, жалбоподателя е посочил също, че за периода от 23.09.2023 г. до 13.02.2024 г. е бил задържан в затвора в [населено място], поради управление на лек автомобил без Свидетелство за управление на моторно превозно средство и предположение от органите на реда, че е трафикант.

Вследствие на заявените от А. А. А. обстоятелства е изискана писмена информация от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – Министерство на правосъдието /ГДИН-МП/, относно задържането му на територията на РБ. От постъпилото писмо от ГДИН-МП се установява, че жалбоподателя е задържан на 23.09.2023 г. в ареста в [населено място] и е освободен на 13.02.2024 г., като спрямо лицето е образувано бързо производство № 567/2023 г. по описа на 05 РУ- [населено място].

От постъпилите в РПЦ- [населено място] писмени документи от 05 РУ- [населено място] се установява и следното: на 22.09.2023 г. в [населено място],[жк]по [улица]в близост до сградата на Зонално жандармерийско управление, жалбоподателя- А. А. А. противозаконно е подпомогнал 15 чужденци от сирийски произход да преминат на територията на страната в нарушение на закона, като деянието е извършено чрез използване на МПС и по отношение на 4 непълнолетни лица и по отношение на повече от едно лице, а именно е превозил група от 15 чужденци сирийски граждани, поради което на основание чл. 281, ал. 2, т.1, т.4 и т. 5 вр. ал. 1 НК вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години и глоба в размер на 6000 /шест хиляди/ лева. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ е отложено с изпитателен срок от 4 /четири/ години.

Видно от постъпил Протокол № 74/13.02.2024 г. на СРС, XLVI състав, става ясно, че на 13.02.2024 г. в [населено място], е сключено споразумение на основание чл. 384, ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 382, ал. 7 вр. чл. 383, ал. 1 от НК по НОХД № 20242120200526/2024 г. за извършено престъпление по чл. 281, ал. 2, т.1, т.4 и т. 5 вр. ал. 1 НК вр. с чл. 54 от НК между представител на Софийска районна прокуратура от една страна и адв. К. Я. от АК-Б., защитник на обвиняемия А. А. А., за приключване на наказателно производство по ДП № 3388-567/23.09.2023 г. по описа на 05 РУ на МВР Б..

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № ЦУ-1340/23.05.2024 г. относно актуалната обществено-политическа обстановка в Сирийска Арабска Република към 23.05.2024 г. /л.20-25/. От изложеното в нея е направен извод, че Сирия все още се намира в състояние на вътрешен въоръжен конфликт, като в държавата му по произход съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че жалбоподателя, в качеството му на цивилно лице, ако бъде върнат в Сирия, ще

претърпи посегателствата и заплахите по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, поради самото си присъствие на територията на страната.

Въз основа на събраните в административното производство доказателства, органът е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. от 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, като е съобразил причините за напускане на страната по произход Сирия, както и изложената от А. А. А. бежанска история, е извел извода, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Статут на бежанец се предоставя единствено на лично основания, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Сирийският гражданин не е бил политически ангажиран, както и не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване на някои от причините посочени в чл. 8, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗУБ. Не са и констатирани да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основаните права на човека, достатъчно тежко по своето естество и повтораемост. Посочено е също, че по време на интервюто жалбоподателя е посочил, че не е имал лични проблеми в Сирия, както с официалните власти, така и с недържавни субекти. Заявява, че не е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход. Поради изложеното, органът е приел, че искането в частта за предоставяне на статут на бежанец следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

В допълнение, председателя на ДАБ при МС, се е позовал и на разпоредбата на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, според която хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. Като е съобразил причините за напускане на страната по произход Сирия, административният орган е извел извод, че това не е сторено поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, поради което не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, нито е установена реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание – основания по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. След като е съобразил информацията за обстановката в Сирия, представена в справка с вх. № ЦУ-1340/23.05.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС е приел, че ситуацията със сигурността в Сирия е критична и непредсказуема и не би могло да се направи извод, че би могло да се гарантира сигурността на сирийските граждани и да се попречи на тежките посегателства срещу тях поради насилието. Приел е за установени предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Независимо от това обаче, на основание чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ е отказал да предостави такъв на А. А. А., тъй като хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. Посочената разпоредба е предвидена като изключение от общия случай, при който на чужденец се предоставя закрила. Към настоящия случай са приети и следните доказателства: Писмо от началника на 05 РУ- Б.; Мнение на основание чл. 235 от НПК от разследващ полицаи Д.А. към 05 РУ- Б.; Протокол № 73/12.02.2024 г. на Районен съд- Бургас.

Решението е връчено на чуждия гражданин- А. А. А. лично на 25.06.2024 г. От ответника са представени_Справка с вх. № ЦУ-1849/27.08.2024 г. относно Сирийска арабска Република, Справка с вх. № ЦУ-1852/27.08.2024 г. относно Сирийска арабска Република и Справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. относно Сирийска арабска Република, които не разкриват съществено изменение във възприетата ситуация за страната на произход на оспорващия, в сравнение с възприетата в оспореното по делото решение.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ. Решението е постановено в установената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то са проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е и изводът на

административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 3, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/*Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie*/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична

цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Изводите на административния орган в тази насока се подкрепят изцяло от данните по справката от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани. В конкретния случай, решаващият орган се позовава, на изложеното в приложената справка за Сирия с вх. № ЦУ-1340/23.05.2024 г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетата по делото справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален писмен документ и обвързва съда да приеме за доказани факти, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират. От справките, изготвени от ДАБ, в това число и представената пред съда, се установява, че А. А. А. е бил принуден да напусне страната си на произход, тъй като там е изложен на реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота му при наличието на съществуващ въоръжен конфликт. Видно от приложената справка е и че инциденти, свързани със сигурността в района, в който молителят е живеел продължават да се случват. Въпреки това обаче, в хода на административното производство е установено, че А. А. А. е извършил в България тежко престъпление, а именно нарушил е разпоредбата на чл. 281, ал. 2, т.1, т.4 и т. 5 вр. ал. 1 НК вр. с чл. 54 от НК, която наказва с лишаване от свобода от две до десет години и с глоба от пет хиляди до двадесет хиляди лева. Видно от цитираната разпоредба на чл. 281 от НК, предвиденото наказание за извършеното престъпление е повече от пет години, поради което се приема за тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК на Република България.

Съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ хуманитарен статут не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. По делото е безспорно, че А. А. А. е осъден в България за извършено тежко престъпление от общ характер на 2 година „лишаване от свобода“ и „глоба“ в размер на 6 000 лева, като наказанието е отложено за срок от четири години. Именно с оглед факта, че му е било наложено наказание лишаване от свобода за извършено тежко престъпление, лицето се изключва от кръга на лицата, отговарящи на условията за субсидиарна закрила. В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 1826 от 17.02.2023 г. по адм. д. № 7165/2022 г., IV отд. на ВАС. В тази връзка, съдът не споделя наведените с жалбата аргументи, че след като на лицето е наложено по-леко наказание от пет години, то извършеното от него деяние не следва да се третира като тежко, респективно –не може да служи като основание за

непредоставяне на хуманитарен статут.

Глава V от Директива 2011/95, озаглавена „Условия за субсидиарна закрила“, и по конкретно член 17, озаглавен „Исключване“, съгласно параграф 1, който гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице е извършило престъпление срещу мира, военно престъпление или престъпление срещу човечеството по смисъла на международните актове, съдържащи разпоредби относно тези престъпления (б. „а“), е извършило тежко престъпление (б. „б“), е било признато за виновно в извършването на деяния, противоречащи на целите и принципите на Организацията на обединените нации, така както те са уредени в преамбюла и в членове 1 и 2 от Устава на Организацията на обединените нации (б. „в“), б. „г“ представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата членка, в която се намира. Съгласно параграф 2, Параграф 1 се прилага към лицата, които подбуждат към престъпления или към деянията, посочени по-горе, или участват в тяхното извършване под каквато и да било друга форма, съгласно параграф 3 Държавите членки могат да изключат всеки гражданин на трета държава или лице без гражданство от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, ако преди приемането на съответното лице в съответната държава членка то е извършило едно или няколко престъпления, които не попадат в приложното поле на параграф 1, които биха се наказвали с наказание лишаване от свобода, ако са извършени в съответната държава членка, и ако то е напуснало държавата си на произход единствено с цел да избегне наказанията, налагани за тези престъпления. Понятието „тежко престъпление“, използвано в член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95, не е дефинирано в тази директива и че тя също така не препраща изрично към националното право за определяне на смисъла и обхвата на това понятие. Същото важи за понятието „особено тежко престъпление“ по член 14, параграф 4, буква б) от Директива 2011/95, отнасящ се до отнемането на статута на бежанец, и за понятието „престъпление, което няма политически характер“, по член 12, параграф 2, буква б) от тази директива, отнасящ се до изключването от статута на бежанец.

В това отношение тази съдебна инстанция съобразява обстоятелството, че в съответствие с изискванията както на еднаквото прилагане на правото на Съюза, така и на принципа на равенство, понятията от разпоредба от това право, която не препраща изрично към правото на държавите членки за определяне на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, при което трябва да се отчитат по-специално контекстът на разпоредбата и целта на правната уредба, от която тя е част (в този смисъл решения от 28 юли 2016 г., JZ от 26 юли 2017 г., Ouhrami, C-225/16, т. 38, и от 12 април 2018 г., A и S, C-550/16, т. 41). От съображение 12 от Директива 2011/95 обаче следва, че една от основните цели на тази директива е да гарантира прилагането от всички държави членки на общи критерии за определяне на лицата, които реално се нуждаят от международна закрила. Освен това от член 78, параграф 1 ДФЕС следва, че общата политика, която Съюзът развива в областта на убежището, субсидиарната закрила и временната закрила и чиято цел е да предостави подходящ статут на всеки гражданин на трета страна, който се нуждае от международна закрила, както и да гарантира зачитането на принципа на забрана за връщане, трябва да бъде съобразена с Женевската конвенция.

В тази връзка съдът съобразява и мотивите, съдържащи се в решение на Съда на

Европейския съюз от 13 септември 2018 г. по дело С-369/17, в което се посочва, че съдържанието и структурата на член 17, параграф 1, букви а)—в) от Директива 2011/95, който се отнася до изключването на правото на субсидиарна закрила, разкриват сходства с член 12, параграф 2, букви а)—в) от тази директива, който се отнася до изключването на качеството бежанец и от своя страна по същество възпроизвежда съдържанието на член 1, раздел F, букви а)—с) от Женевската конвенция.

Там се посочва и обстоятелството, че от подготвителните работи във връзка с Директива 2011/95, както и от тези във връзка с Директива 2004/83 (т. 4.5 и 7 от изложението на мотивите от предложението за директива, представено от Комисията на 30 октомври 2001 г. (СОМ(2001) 510 окончателен), както и предложението за директива, представено от Комисията на 21 октомври 2009 г. (СОМ(2009) 551 окончателен) следва, че член 17, параграф 1, букви а)—в) от Директива 2011/95 е плод на волята на законодателя на Съюза да въведе основания за изключване от субсидиарната закрила, сходни на тези, които се прилагат за бежанците. Въпреки това, макар тези основания за изключване да са свързани с понятието „тежко престъпление“, приложното поле на основанията за изключване, предвидено в член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95, е по-широко от това на основанията за изключване от статута на бежанец, предвидено в член 1, раздел F, буква б) от Женевската конвенция и в член 12, параграф 2, буква б) от Директива 2011/95. Всъщност, докато основанията за изключване от статута на бежанец, предвидено в последната разпоредба, е свързано с извършването на тежко престъпление, което няма политически характер, извън страната, която е дала убежище на заинтересованото лице, и преди то да бъде прието като бежанец, основанията за изключване от субсидиарната закрила, предвидено в член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95, е свързано по-общо с извършването на тежко престъпление и следователно не е ограничено нито географски, нито във времето, нито с оглед на естеството на съответните престъпления. Също така в решение от 9 ноември 2010 г., В и D (С-57/09 и С-101/09, т. 87), съдът е приел, че от текста на член 12, параграф 2, букви б) и в) от Директива 2004/83, понастоящем член 12, параграф 2, букви б) и в) от Директива 2011/95, следва, че компетентният орган на съответната държава членка може да приложи тази разпоредба само след като прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че деянията, извършени от съответното лице, което извън това отговаря на критериите за получаване на статут на бежанец, се обхващат от един от двата случая на изключване, предвидени в тази разпоредба.

В това отношение е важно да се подчертае, че макар критерият за наказанието, предвидено от наказателното законодателство на съответната държава членка, да е от особено значение при преценката на тежестта на престъплението, обосноваваща непредоставянето на хуманитарен статут в съответствие с член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95, компетентният орган може да се позове на предвиденото в тази разпоредба основание само след като прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че деянията, извършени от съответното лице, което извън това отговаря на критериите за получаване на поискания статут, представляват такова основание за изключване.

Това тълкуване се подкрепя от доклада на Европейската служба за подкрепа в

областта на убежището (EASO) от януари 2016 г., озаглавен „Изключване: членове 12 и 17 от Директивата за определяне (2011/95/ЕС)“, който в точка 3.2.2, отнасяща се до член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95, препоръчва тежестта на престъплението, която може да изключи лицето от статута на субсидиарна закрила, да се преценява въз основа на множество критерии като по-специално естеството на съответното деяние, причинените вреди, вида на наказателното производство, вида на предвиденото наказание и дали повечето съдилища също считат съответното деяние за тежко престъпление. В това отношение EASO се позовава на някои решения на върховните съдилища на държавите членки.

В случая не е спорно, че чужденецът е осъден, спрямо него не е осъществено наказателно преследване, което е застрашило живота му, нито има данни да е обект на нечовешко или унижително отнасяне. Жалбоподателят е обвинен за това, че на 22.09.2023 г. в [населено място],[жк]по [улица]в близост до сградата на Зонално жандармерийско управление, противозаконно е подпомогнал 15 чужденци от сирийски произход да преминат на територията на страната в нарушение на закона, като деянието е извършено чрез използване на МПС и по отношение на 4 непълнолетни лица и по отношение на повече от едно лице, а именно е превозил група от 15 чужденци сирийски граждани и наказан с влязъл в сила съдебен акт за това си деяние, което е тежко умишлено, по смисъла на националния закон. Всички тези обстоятелства го изключват като лице, на което е допустимо да бъде предоставен хуманитарен статут.

В случая при постановяване на решението си административния орган е извършил преценка на получената по надлежния ред информация от компетентен орган, съдържаща данни, че молителят за предоставяне на международна закрила представлява заплаха за националната сигурност. Въз основа на неоспореното писмено доказателство административният орган е достигнал до правилен извод, че от представеният Протокол от СРС, за кандидата има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление на територията на Република България. Правилно е прието в случая, че това обстоятелство е годно да обоснове отказ за предоставяне хуманитарен статут на лицето поради наличие хипотезата на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ. Тази хипотеза е предвидена като изключения от общите случаи, при които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република България или хуманитарен статут, регламентирани в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. В тези случаи административният орган действа при условията на обвързана компетентност.

Оспореното решение не нарушава правата на жалбоподателя по чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧОС. В съответствие с нормата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко нечовешко или унижително отнасяне или наказание. По силата на чл. 4, ал. 4 от ЗУБ от тези права, обаче не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на

молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Предвид липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 12-ти състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата А. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Сирия, с адрес: [населено място], ж.к „Н.“ II № 238, вх. Г, ет. 6, ап.84, срещу Решение № 7123 от 18.06.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, в частта в която на чужденеца е отказан статут хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: